

5. Hvis reglerne udformes som anført i pkt. 4, finder justitsministeriet i og for sig ikke, at der er noget væsentligt behov for, som foreslået af advokatrådet, at lade den særlige klageret være appelinstans i disse sager. Efter justitsministeriets mening vil de ordinære appelinstanser – landsretterne og højesteret – være fuldt ud egnede til at behandle disse sager. Hvis det imidlertid for at understrege sagernes særegne karakter findes ønskeligt at lade klageretten med den af advokatrådet foreslåede sammensætning være appelinstans, finder justitsministeriet på den anden side ikke, at der er afgørende indvendinger mod en sådan ordning.

B. Justitsministeriet vil senere kommentere de øvrige punkter i advokatrådets skrivelse.

Spørgsmål:

»Udvalget udbeder sig i 50 eksemplarer ministerens kommentarer til vedlagte henvendelse fra Advokatrådet.«

Svar:

Justitsministeriet har i anledning af spørgsmålet anmodet rigsadvokaten, rigspoliti- chefen, politidirektøren i København, Foreningen af politimestre i Danmark, Dansk kriminalpolitiforening og Den danske Dommerforening om en udtalelse om advokatrådets skrivelse af 3. marts 1978.

Ad § 730, stk. 3, jfr. § 733, stk. 2 og § 736, stk. 2.

Der henvises til justitsministeriets besvarelse af 15. marts 1978 vedrørende disse bestemmelser.

Ad § 745, stk. 1.

Justitsministeriet finder på baggrund af høringssvarerne, at lovforslagets formulering bør fastholdes. Man lægger navnlig vægt på de efterforskningsmæssige betænkeligheder, som vil være forbundet med den af advokatrådet foreslåede ordning. Politiets nægtelse af at give samtykke til, at forsvareren overleverer det modtagne materiale til sigtede eller andre, kan indbringes for retten efter § 746, stk. 1, jfr. lovforslagets bemærkninger side 25.

Ad § 767, stk. 2.

Advokatrådet anfører, at den første afgørelse om forlængelse af fængslingsfristen ofte vil have særlig betydning. Som fremhævet af dommerforeningen kan en forsvarer, såfremt han finder det af afgørende betydning for spørgsmålet om frihedsberøvelse, imidlertid på et hvilket som helst tidspunkt begære mundtlig forhandling af kæremålet, jfr. retsplejelovens § 972, stk. 2. Efter dommerforeningens opfattelse bør det – bortset fra de i lovforslagets § 767, stk. 2, nævnte tilfælde – som hidtil tilkomme den overordnede ret, hvortil der kæres, at tage stilling til, om særlige grunde taler for at imødekomme en sådan begæring.

Som anført af rigsadvokaten må en regel som den af advokatrådet foreslåede antages at medføre et væsentligt ressourceforbrug, ikke mindst i tilfælde hvor landsrettens sæde ligger langt fra den retskreds, hvor kendelsen om varetægt er afsagt. Det bemærkes i denne forbindelse, at sigtede er berettiget til at være til stede under retsmødet, jfr. lovforslagets § 748, stk. 1, og at det efter justitsministeriets mening ikke – som foreslået af Dansk kriminalpolitiforening – ville være rigtigt at fravige denne regel i forbindelse med mundtlig behandling af kæremål. Justitsministeriet finder på denne baggrund ikke at kunne tilråde en regel som den af advokatrådet foreslåede.

Ad § 770, stk. 3.

Som anført i dommerforeningens skrivelse kan sigtede efter lovforslaget forlange, at spørgsmålet om isolation forelægges retten til afgørelse. Det må endvidere som fremhævet af politimesterforeningen antages, at isolation i hvert fald i efterforskningens første fase oftest vil være nødvendig, hvor varetægt anordnes efter lovforslagets § 762, stk. 1, nr. 3, der enten alene eller i forbindelse med andre fængslingsgrunde påberåbes ved det helt overvejende antal fængslinger.

På denne baggrund kan det hævdes, at der ikke af hensyn til sigtedes retsbeskyttelse er tilstrækkelig grund til at ændre lovforslagets ordning.

På den anden side er justitsministeriet enig med advokatrådet i, at varetægt er et alvorligt og efter omstændighederne belastende indgreb over for sigtede, og at dette kan tale for, at spørgsmålet om isolation altid afgøres